

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

14 tháng 2 năm 2010

Số 84

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Lừa Thầy phản bạn là sao ?
- 2) Nạn gì ?
- 3) Ngày giỗ ông Tư Bé có làm gì không ?
- 4) Hôm nay cuối tuần cũng là ngày vui, Bé lại được bạn trẻ vui của Bé đến thăm Bé thì Bé nghĩ sao về họ ?
- 5) Quy thức là sao ?
- 6) Bỉ Ngạn là sao ?

Lời Ban Biên Tập: Mãi đến cuối tháng 10 năm 1991, Đức Thầy mới thỉnh thoảng viết kệ cho các câu đáp.

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

<i>Ngày 18 tháng 10 năm 1991</i> 1) Hỏi : <i>Lừa Thầy phản bạn là sao ?</i> Đáp : Thưa, lừa Thầy phản bạn là khi thích gọi người bằng Thầy, quyến luyến theo dõi học hỏi hạnh đức của người Thầy, nũa chừng tưởng là mình đã đạt thành, mang nạn mà không hay.	2) Hỏi : <i>Nạn gì ?</i> Đáp : Thưa, nạn phản trắc lời hứa lúc ban đầu, làm cho tâm thân khổ nhục ở tương lai, tưởng lầm là mượn được đường đi, quên đi tình Thầy và quên tình bạn là vậy, mất dần sự tiến hóa chung, không đầu không đuôi, trí tâm khùng uẩn, tai nạn xảy ra bất cứ lúc nào.
3) Hỏi : <i>Ngày giỗ ông Tư Bé có làm gì không ?</i> Đáp : Thưa, Bé chỉ nhập định tham thiền ý tâm đánh lễ Ngài, nhận lấy sự thương yêu hướng độ của Ngài, đồng thời tưởng đến Cha Mẹ quý yêu của Bé trong giây phút tham thiền, hòa cùng với Trời Đất là một, tình thương yêu vô cùng tận, bộc khởi ánh sáng Từ Bi trong nội thức, cảm thấy thanh nhẹ vô cùng, không khác gì kính Vô Vi được chùi sạch, tưởng Trời, tưởng Phật, tưởng đến cộng đồng Vô Vi. Kệ: <i>Vui! Vui! Vui! Thật là vui!</i> <i>Bình tâm tận hưởng đạo mùi</i> <i>Vô sanh sớm thức an vui đời đời</i> <i>Trì tâm thực hiện chơn lời</i> <i>Quy y Phật Pháp đời đời dựng xây</i> <i>Xa xưa cho đến ngày nay</i> <i>Cùng chung tiến hóa cùng Thầy độ tha</i> <i>Tâm lành nguyên khí vui hòa</i> <i>Pháp luân thường chuyển chan hòa tình thương.</i>	<i>Ngày 19 tháng 10 năm 1991</i> 4) Hỏi : <i>Hôm nay cuối tuần cũng là ngày vui, Bé lại được bạn trẻ vui của Bé đến thăm Bé thì Bé nghĩ sao về họ ?</i> Đáp : Thưa, Bé cũng vui như họ vui khi gặp Bé, tràn đầy sự thương yêu đã hâm sẵn trong tâm của đôi bên, không có tình thương nào bằng tình thương tái ngộ. Từ xa xưa cho đến ngày nay, tình thương là hạt chuỗi rất to độ tha tại trần, nguyên lý vô sanh lúc nào cũng được tái hồi, nhìn nhau thương quý nhau mà thức tâm. Tình yêu thương sống động như Trời biển. Người tu thiền Phật tâm nằm nơi đó, tự nó khơi dậy chất lượng Từ Bi trong tâm. Thương trẻ, mến già, quý Trời Phật, quả địa cầu càng ngày càng ngày càng rút ngắn lại, sự tái ngộ và tương ngộ rất dễ dãi trong phương tiện giao thông sẵn có. Đêm nay ở xứ này, ngày mai ở xứ khác, giải quyết mọi trở ngại. Rồi đây Bé sẽ nói chuyện với bạn đạo hằng tuần, nếu có dịp tổ chức nơi các thiền đường khắp các nơi cùng lúc. Phương tiện truyền thông về điện năng hỗ trợ cho sự truyền cảm tâm linh càng ngày càng tinh vi hơn. Cảm thông điều này thì chúng ta có thể thấy phần hồn, được giải thoát lên cao thì sẽ được nhanh nhẹ và ngắn gọn hơn. Nó sẽ là Bé Quy Thức.
5) Hỏi : <i>Quy thức là sao ?</i> Đáp : Thưa, quy thức là hội lại tất cả sở năng sẵn có, hội tâm tiến hóa, sáng suốt minh tâm kiên tánh, tánh hư tật xấu sẽ tan biến mất, dẹp trần tâm, vượt Bỉ Ngạn, hội sinh sống động.	6) Hỏi : <i>Bỉ Ngạn là sao ?</i> Đáp : Thưa, Bỉ Ngạn là con sông ngăn cách giữa đời và đạo, muốn học đạo nhiều thì phải tu xuất hồn vượt khỏi cảnh giới này, nhiên hậu mới có cơ hội học luật tiến hóa vô sanh, còn dùng lý thuyết mà không hành, thì nói vô sanh nhưng chẳng biết vô sanh là sao? Thực hành là đường lối chứng nghiệm rõ rệt trong chu trình tiến hóa.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Vũ Trụ Càn Khôn (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Vậy mình cũng dùng cái tâm này để sửa cái tánh hay là sao?

Thầy: Chớ sao, cho đến khi mình tu chừng nào mình tới đứng trên kia nó không có nói ngày nào và giờ nào. Đứng cái cơ duyên mà bạn thấy sự sai lầm của bạn thì bạn phải niệm Phật cho nhiều để lấy cái lượng từ bi mà sửa trong tinh thần xây dựng. Bởi vì sai đó là của bạn điều luyện cái tánh sai chớ không phải là cái tánh tự nhiên có đâu thấy không? Rồi nó làm rắc rối, bây giờ các bạn phải thanh tịnh trong từ bi thì bạn mới gỡ rối được.

*Biển chó lạng mình châu mới phát
Lòng cho riêng mới gọi là thần*

Cái câu ông Tư đã nói thấy không? Thì thanh tịnh là nó lạng rồi, minh châu mới phát, coi cái nào tốt, cái nào xấu.

Lòng cho riêng mới gọi là thần: Phải lấy cái tâm trạng từ bi bác ái, vị tha thấy không? Rồi mới sửa chữa nó được. Cái này là ở trong cái cấp cao dạy cho những người vô vi nghe nhưng người hiểu, người không hiểu, chớ không phải ngồi đây hiểu hết đâu, nghe hay nhưng mà không hiểu, phải tới trình độ đó mới hiểu, mà tu tới đó mới hiểu. Nhiều người, ờ tôi thấy tánh tôi giờ tôi sửa liền, cũng không được. Nóng! Còn sân, phải sửa dòm xét lại để như vậy không được, phải để qua bên này, chậm lại đi, cái gì cũng cho nó chậm lại, chậm lại, chậm lại, chậm lại, chậm lại nó mới gỡ rối được, còn nôn nóng chừng nào thì nó dồn cục không có gỡ rối.

Chậm đó là sao, ngồi cho người ta chửi coi, coi mình hiểu mình không? Đó là học cái nhẫn, cho người ta khi dễ, cho người ta xài xề. Chớ nó hỏi tại sao, thằng nhỏ mà nó tới chửi, nó chửi, nó gây với tôi, tôi khoái nó, tôi thích nó bởi vì nó là thầy tôi, tôi có cơ hội sửa tánh thấy không? Tôi có cơ hội tôi xác nhận cái tánh tôi nó tiến hóa tới đâu rồi. Ông thầy đó không bao giờ tôi bỏ ông. Thành ra tôi không có bỏ ông, một ngày không gặp tôi ông chịu không được ông cũng thương, trở lại ông thương, ông thương rồi hôm rày ông đi làm việc. Tôi nói: “*Bây giờ cơ hội này đi làm phước đi*”. Nó đi làm phước, nó đi làm phước. Nó giúp người này, người kia, người nọ, về chuyện quan trọng nó cũng giúp người ta được. Nó thấy tôi làm phước bây giờ tôi vui. À! Thì tôi nhờ nó thì nó phải nhờ tôi, hai người đồng tiến, có cái gì mà phải lố. Cho nên, ở trong cái góc nào mình cũng có cơ hội tiến, tại mình thiếu thanh tịnh mình không tiến. Thấy không? Tôi tới, tôi gặp cô Châu tôi không thềm nói chuyện, tôi ghét con mẹ đó, tôi không nói, tôi làm sao tôi tiến. Tôi tìm hiểu tại sao tôi ghét người ta. Tôi tầm tới. Bây giờ tôi làm sao để hai người gọt rửa cái sự tâm tôi đó, tôi có cơ hội tôi nói chuyện. Bây giờ, không có cơ hội nói chuyện, tôi phải vui bằng hành động, bằng thái độ, thái độ thương yêu tìm hiểu đối phương, không có thái độ ghét đối phương, thấy ghét người là ghét mình, thương người là thương mình. Tôi nói hoài cái chìa khóa khai thông mà không có biết nắm, không biết nắm là kẹt, dễ lắm, nghe tôi nói dễ lắm mà về thực hiện, sao được? Làm sao được nhưng mà phải được.

Cho nên, vợ lớn với vợ bé cũng vậy, vợ lớn ghét bà vợ bé. Tôi hỏi có một câu chị thương chồng chị không? Thương con chị không? Nói thương, thì cái của chồng chị thương, chị thương luôn đi. Chị nói không được ông Tám ơi... thì tu cái gì, chỉ có một ông Trời mà chị không chịu Trời chung làm gì mà sống được, rồi lần lần, lần lần... nó sửa tánh. Nó biết thương đối phương, nó biết thương con của vợ nhỏ, rồi nó biết thương hoàn cảnh của vợ nhỏ, lần lần, lần lần ... mình nói sơ sơ, mình thấy nó chưa làm được nhưng mà cái tâm tư và cái tâm lành của mình một ngày kia bà đó sẽ đối xử với bà đó tốt. Cái tâm tư mình cứ gởi điều lành cho họ. Rồi từ một ngày nào họ bộc lộ ra, họ nói: tôi có bắt ông đem tiền mỗi tháng cho mẹ con nó nhưng mà về đây ở không được, nhưng mà phải nuôi thì lo cho nó. Tôi nói: “*Vậy thì tiến bộ rồi*”. Nhưng mà sẽ tiến bộ nữa, rồi lần lần, lần lần,

chị chị, em em trong quả địa cầu này không có khác biệt nhau đâu nhưng mà chưa chịu được, rồi lần lần nó sẽ đi tới. Nhưng mà cái người mà muốn sáng suốt muốn dạy một cái người mà để tiến tới toàn hảo thì phải có đầy đủ từ bi và kiên nhẫn. Chớ mấy không có nghe lời tao, tao đánh mấy, đâu có được, không, không hẳn, nó sẽ đi tới trong cái ý thức hệ của nó, nó sẽ tiến tới, tiến tới gần gần, nó sẽ thấy, rồi nó sẽ thương yêu nhau.

Cho nên, ở thế gian chỉ nói có cái khó nhưng mà thiên đàng nói là pháp tràng sẵn có, rất dễ. Các con xuống thế gian các con tu rất dễ, tại sao? Hoàn toàn là nghịch cảnh mà con có đầu óc sáng tạo con sẽ tiến qua khỏi nghịch cảnh là con là Phật (thầy cười), rất dễ không có cái gì khó, ở trên dóm xuống thì dễ, mà ở dưới thế gian thì tại sao, nó cứ nuôi dưỡng ở hạ tầng này. Hạ trung thượng, ít nhất nó tu nó phải đem lên trên này, nếu không nó cứ để ở dưới này làm sao nó tiến hóa được. Để ở dưới này nó cho nó là thông minh, làm sao thông minh được? Một triệu năm cũng không có thông minh, đừng có nói tôi tu, tôi tu một trăm năm, tu một triệu năm cũng không có thông minh, cứ giữ chỗ này không có thông minh, mà lên được trên này mới là thông minh. Đó! Nhứt lý thông vạn lý minh, hiểu được càn khôn vũ trụ rồi là hiểu tất cả. Dễ !

Bạn đạo: Thưa ông Tám, cái anh Sĩ đó, anh đi, cái hành động đó là sửa tánh, kêu là hình thức động. Cũng có những trường hợp sửa tánh theo hình thức tịnh chớ ông Tám.

Thầy: Nó có bởi vì nhiều người, nó tùy theo cái cơ duyên của nó. Có người nó đông con thì nó không phải đi chữa bệnh ở bên ngoài nhưng mà nó chữa bệnh với con nó. Đó! Một chập nó ngồi yên đó nhưng mà trời ơi nó con tôi mà tôi nói nó không nghe thì nó phải đi trị bệnh đó thay vì đi châm cứu người ta, thầy chưa? Tùy cái hoàn cảnh và cái duyên nghiệp của nó. Rồi có người nó đối với bạn bè cũng vậy nữa. Nó tu để nó sửa, nó sửa, nó ăn năn cái tội lỗi của nó là nó sửa cái tánh của nó. Nó đối xử tồi tệ với người ta mà trong lúc người ta tốt với nó hoài hoài, hoài hoài...thì nó phải sửa cái tánh nó. Nó sửa tánh bằng nó nhớ, nó ghét người đó thì nó được cơ hội sửa cái tánh đó. Cho nên nhiều người ghét tôi chừng nào thì người đó nó sẽ tiến bộ.

Bởi nó ghét tôi, nó phải hơi ời tìm hiểu, tìm hiểu tôi nó thấy tôi càng ngày càng nhẹ hơn nó thì nó mắc cỡ nó phải sửa. Nó cũng được cơ hội sửa tánh, thấy không? Là nó thương nhớ tôi, nó cũng được sửa tánh, thấy không? Thì mỗi cái duyên nghiệp khác, mỗi người làm một cái phận sự khác. Có người ta mắc hai mươi bốn trên hai mươi bốn, ăn cơm rồi là rửa chén quét dọn nhà, ăn cơm rồi rửa chén dọn nhà, người ta đâu có thì giờ đi châm cứu. Thì cái rửa chén dọn nhà mà biết được chơn lý thì cũng sửa tánh được rồi, đâu phải châm cứu mới sửa tánh, thấy không?

Bạn đạo: Tại vì tôi nhìn sai, ông đi ta bà quá chừng quá đổi, hoàn cảnh của ông bắt ông phải đi ta bà như vậy.

Thầy: Bởi vì mỗi người nó khác. Bởi vì tại sao ông phải đi như vậy trong lúc này thay thế cái việc mà ông đã học mà ông đã nung nấu từ hồi nào tới giờ. Ông muốn nung nấu ông học, ông muốn giúp nhiều người, nhưng mà nó không có cơ hội thì bây giờ ông phải lấy cái này để ông giúp vạn linh. Nó cũng vậy nó thay thế công chuyện đó thành ra đỡ cho ông vừa tu mà vừa tiến hóa.

Bạn đạo: Đạp xe đạp từ đây mà đạp bộ qua tới Nhà Bè, ông công việc thiệt nhiều nữa chớ không phải ông rảnh rồi nữa, đủ thứ hết.

Thầy: Nhưng mà từ tâm nó bắt buộc, cái giá trị đó không có thể trình bày ở thế gian nhưng mà mắc lắm mua không được. Nếu anh kể lại thì mắc lắm, mắc lắm mua không được, không có bán, cái đó không có trưng bày ra bán được, vô giá !

Bạn đạo: Ông có cái lợi cái không ai dám đề nghị trả thù lao cho ông hết. Trong khi những bạn đạo khác thì nếu mà không nhận thù lao thì không được, nhưng mà thầy nói làm cái bao lì xì thế vô, nếu không nhận là không được, trong khi người ta thấy ông Sĩ như vậy không ai dám đưa gì cho ông hết. Ông cũng có cái thuận cảnh của ông.

Thầy: Bởi vì cái chuyện mà cái người mà biết đóng góp, cái người mà có cái tâm từ bi đi trị người và cái người kia họ biết đóng góp trả tiền cho người đó thì họ cũng chuộc được cái phước vậy. Bởi vì cái người từ tâm này họ sẽ lấy đồng tiền này họ sử dụng trong cái lúc hữu sự của những người hoạn nạn, thấy không? Nhưng mà cái đó nó hiệu lực hơn cái tiền trong túi người ta móc ra, cái tiền này tiền đóng góp của người bệnh nó giá trị lắm, phước.

Bạn đạo: Tôi xin anh Tòng, nếu anh Tòng đừng có nói cái tên tôi, nói tên bạn đạo, anh nói vậy thành ra một phần nào đó nó làm tôi mất cái điều tốt của tôi làm. Cái chuyện thứ hai là trong lúc tôi làm có những người nói tôi cảm ơn ông quá, tôi lại tiếp tục tôi niệm Phật, niệm Phật nhiều hơn nữa.

Thành thử ra, thưa ông Tám hôm qua có cái trường hợp, tôi về tôi gặp cái người ... (nghe không rõ). Tôi trị cái chị đó chị không hết mà kêu tôi tới chị đó cũng là người có học. Tôi nói thôi bây giờ hôm nay, tôi yêu cầu chúng mình là những người trí thức, chị làm cho tôi một cái thí nghiệm về khoa học. Hôm nay, chị bắt đầu chị niệm Phật từ hôm nay cho tôi rồi tôi trị chị. Bởi vì tôi quan niệm với chị là tôi đem cái điện tôi vào cho chị mà cái thân thể chị là tiếp điện, mà chị tiếp điện chị phải niệm Phật chị mới tiếp điện được, chị không niệm Phật chị không tiếp điện được. Chị nói: “*Tôi không tin mà anh bắt tôi niệm được*”. Tôi nói: “*Tại sao chị không tin? Chị thấy là nó vô lý phải không? Thì chị thử coi nó có vô lý hay không?*” Rốt cuộc, chị nói: “*Tôi không tin*”. Tôi ngồi tôi nói gặp quý rồi, chị không niệm thì tôi niệm, tôi vừa nhắm tôi vừa niệm. Chị không niệm tôi niệm. Tôi về tôi suy nghĩ, tôi có vô lý không? Mình ép người ta, mà rồi tôi nói thôi thì thầy kệ, mình cứ làm thử một thời gian coi sao ? ...

Thầy: Nếu mà ông muốn cho người ta thấy rõ về khoa học thì ông có thể nói rằng: tôi có một phương pháp rất hay để cho chị ổn định tâm thần, lọc thận thủy, định tâm. Hỏi: “*Phải làm cái gì?*”

Đó, thì chị co lưỡi răng kẻ răng, khi mà chị co lưỡi răng kẻ răng rồi, chị coi thử coi có thấy nước miếng chảy ra, có. Mà bây giờ nước miếng chảy ra mà chị không có tập trung cái luồng điện, phải cắt nghĩa rõ ràng, cái ý niệm chị phải mượn cái chữ Nam, có âm thanh nó tập trung ở đây. Đó, nó thuộc cái mát (¹), khoa học chỉ rõ ràng thì nó chuyển ở đây. Mô, thì răng kẻ răng ở đây nó rút cái thần kinh lên bộ đầu, trong cái không mà có, trong cái không chị thấy không ổn định nhưng sau này nó ổn định. A, cái luồng điện nó chạy đi đâu, mình phải cắt nghĩa chậm chậm nói cho họ nghe. Họ thấy rõ là tại sao dùng cái tiếng đó ở trong music nó có cái đi lên và đi xuống. Cái luồng điện đó mình cắt nghĩa cho người ta thấy sâu rộng hơn một chút. Di, tập trung ba báu linh: tinh khí thần. Tinh khí thần của chị cắn răng rồi, nó tập trung rồi, nó chỉ càng ngày càng phát triển. Cái luồng máu trong con tim nó phân phối điều hòa, nó ổn định thần kinh. Phật là thanh tịnh quy về cửa rún là nơi thanh tịnh, nó điều hòa cơ tạng. Mình chỉ về y lý, rồi chị niệm như vậy và chị hiểu như vậy bịnh chị cũng hết chớ khỏi cần châm. Đó, tôi nói sơ sơ rồi ông nghe, ông viết ra một cái bài như vậy, rồi người nào mà cắt nghĩa như tôi cắt nghĩa rõ.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 28/08/1977)

¹ Mát: masse, bộ phận dẫn điện trong nhà chạm với đất.

Vườn Thơ Bạn Đạo

CHÚC XUÂN

Xét mình đúng hết mau về Trời
Ở lại khen chê phải rớt rơi
Chuyện bản nhắc hoài thêm tấm tối
Khoanh chân nhắm mắt vượt trùng khơi
Tu cao ngậm miệng bớt khẩu nghiệp
Nghiệp nặng siêng tu buông bỏ đời
Xuân đến chúc nhau mau đắc pháp
Cẩn ngôn nhẹ nghiệp đẹp cho đời.

TPHCM, 09-02-2010
Minh Nghĩa

ĐIỂN HÓA VĂN

TIẾP điển vào mình điển hóa văn
ĐIỂN vô thanh nhẹ Vía Hồn thăng
HÒA cùng thanh điển do hành luyện
VĂN tự thi thơ xin góp phần
ĐANG bước tập tành Bi Trí Dũng
TRƯỚC vừa học đạo cứu tâm thân
ĐỔI thay tâm tánh từng giây phút
THANH tịnh Linh Hồn tự định thần.

TPHCM, 10-02-2010
Minh Vô Vi

VUI TẾT

Mừng 2 vui tết tại Hồ Gia
Bạn đạo về đây vui thiết tha
Trao đổi cùng nhau học tiến hóa
Canh Dần năng luyện niệm Di Đà.

TPHCM, 08-02-2010
Minh Vô Vi

TÂM LINH

Thiền vào giờ Tý luyện tâm linh
Đường lối Tổ Thầy đã phát minh
Hội tụ điển quang hòa Thượng Giới
Tụ trên đỉnh đầu xích Thiên Tinh
Tâm thành tu luyện Bề Trên chứng
Linh khiếu trong mình tự cảm minh
Dĩ định kiên trì tu bất thoái
An bình tâm thể đạt quang minh.

TPHCM, 08-02-2010
Minh Vô Vi

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 11 tháng 07 năm 1971

Xuất khẩu chơn ngôn chơn lý đạo
Tà tâm lý luận vô nhân đạo
Thiệt hư hư thiệt nan minh lý
Khổ não muôn đời ý tự cao.

Phận mình là thấp muốn cao,
Nói năng bất định tự rào nội tâm.
Xuất ngôn mới thấy sai lầm,
Mỗi ngày một việc tự tâm khổ đau.
Nói đi nói lại lúc đầu,
Tại mình bất cẩn trước sau chẳng dò.
Bất minh nhẩn nại ráng mò,
Đường đi tuy ngắn quanh co phải lần.
Chung vui một việc tối cần,
Bản thân phải sửa mới gần Phật Tiên.
Bên trong tiền cảnh nổi liền,
Tiền duyên đăng ký tạo phiền đến nay.
Muốn xem rõ rệt tâm ngay,
Một đường thẳng rắng ngày ngày tiến thẳng.
Chớ nên xạo láo cơ cần,
Khổ thêm càng khổ khó lần tiến tu.
Bên trên lấm dăm mây mù,
Nội tâm tắm tối tánh ngu vẫn tồn.
Phải mau đả phá khai môn,
Bộ đầu thông suốt dập dồn tiêu tan.
Soi hồn khai điển bàng quan,
Xét xem tả hữu chàng nàng như nhau.
Chớ nên quý trọng tự cao,
Nơi nào chẳng đến chẳng sao thỏa tình.
Ước mong các bạn xét mình,
Tự lo khai thác thân hình già tâm.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên